

מסורת הש"ס

(א) [למקן (הא), ב] ע"ז
 (ב) [תוספתא פ"ג ה"א]
 (ג) ע"ז ד"ג (ד) ג"ז ו"ז
 (ד) פסחים ע"ב, ו' (ז) ו' (ז) ו' (ז) ו'
 (ה) [ג"ל במדרש רבה קהלת
 פסוק וזרע השמש אלה
 שמונה מלכים מנהיגים
 את החמה] (ו) [ואלה בילקוט
 שמעוני קהלת א רח
 תתקין] (ז) ע"ן ר"ת
 (ח) ע"ן סוגיה הנח' דשם
 כ' דברי הוי"ט כנאן ג"ע
 (ט) ע"ן ח"ס' שם ד"ה פ"ג
 (י) ע"ן מהרש"ק בספר
 תפלות שמואל ב' הדיבור,
 (כ) [במילא לקמן ע"ה].

הנהגות חב"ה

(א) נ"פ' [לשם נהגות
 לשום מים' לשם נהגות]
 (ב) ח"ס' ד"ה הא דלמח
 וכו' ר' יוסף הגלילי אומר
 אלהיהם על ההרים ולא
 ההרים:

מוסף רש"י

אחד לשם אחד מכל
 אלו. אפילו נהגה דלא
 ידיעה אלא דאין ששח
 לשם דבר שר' [קמח
 א] לשום הרים. לשר
 הממונה על ההרים ע"ז
 ח"ב. כיון ששח בה
 סימן אחד. אע"פ
 כוכבים [ע"ז ד].

השוחט פרק שני חולין

מ.

עין משפט
נר מצוה

קל' א מ"י פ"ב מה'ל'
 שחיטה הנהגה כח'
 סמך ע"ן סג ע"פ י"ד
 ס"ה פ"ק ג'
 קל' ב ג מ"י שם ה' י'
 סמך שם ע"פ י"ד
 ס"ה פ"ק ג' ו'
 קל' ד ה מ"י פ"ד מה'ל'
 שחיטה הנהגה כח'
 סמך ע"ן ה' א' פ"י
 כהנא וכו' ע"פ י"ד
 ס"ה פ"ק ג' ו'.

שיטה מקובצת

[א] לא משום נעדר
 ששח עבודת כוכבים
 ולא משום מוקדש שהקדש
 לתקורבנות עבודת כוכבים:
 [ב] [נוליסור] [נוליסור]
 והוא סימן אחד: [ג] דלא
 דלא מיקרי אלוה משום גליל
 רחמנא אבר תאבדון אי
 נפ"ה הר מיקרי אלוה ופ"ה
 אלהיהם ששל: [ד] אע"פ
 דלא מיקרי אלוה משום
 גליל רחמנא: [ה] שח
 מוקדש והם המלאכים:
 [ו] וי"ל דהם מיידי
 כשעובדן אף את הצפור:
 [ז] ורובן נמי לא לאו קרא
 דלא תחמוד הו"ו שפא
 ע"פ: [ח] אביוהו דהו
 כעובד ע"פ: [ט] והיו
 טעמא דכיון דאשמועינן:

רבינו גרשום

אין שוחט לא לתוך
 ימים. כלומר משום ע"ז
 דאמרין [א] לאיסורא דימא
 קא שחט אבל שוחט
 הוא לתוך אגון של מים
 כדבעין לפרושי: הרי
 אלו זכרי חיים. כלומר
 ואסור אפי' בהנאה: הא
 דאמר לגמרי כלומר לשח
 של הר דוא הרי אלו
 זכרי חיים: אשחוט חוק
 לא ליחייב מחוק בעפר.
 כלומר הכי סבירין חטאת
 בהמה דאיה נזירה אלא
 כי כשיש א' ברוב שנים
 ואי אכרת כיון דשחט בה
 סימן אחד אסרה אשחוט
 חוק כי כלומר דלא חשבו
 חטאת ולא יאה חייב
 אשחוט חוק דבסימן אחד
 אין מחקל בפנים:

[א] נראה דג"ל לאיסורא ור"ל
 ש' של ש' ונע"ן ג"פ' (דף
 מ"ה פ"ב) ע"פ חסדיה
 לנחן ירש"י ש' של ש' מה
 חסדיה ע"פ חסדיה.

שנים אוחזין. זה בראש וזה בקוץ: לשם דבר שר. שחיטה כסם:
 גמ' וזכרי חיים. ליאסר בהנאה כדן מקרובת עבודת כוכבים
 שאסורה כמת ומת אסור בהנאה דנפקא לן במסכת ע"ז (דף כט):
 מותמת שם מרים וגמר שם שם מעגלה ערופה: מיכאל ושלשול

אשנים אוחזין בסכין ושוחטין אחד לשם אחד
 מכל אלו ואחד לשם דבר כשר שחיטתו
 פסולה: גמ' פסולה אין זכרי חיים לא
 ורמינדי ^יהשוחט לשום הרים לשום גבעות
 לשום ^הנורות לשום מדרבות לשום חמה
 ולבנה לשום כוכבים ומזלות לשום מיכאל
 השר הגדול לשום שלשול קמן הרי אלו
 זכרי חיים אמר אביי לא קשיא יהא דאמר
 להר הא דאמר לגמרי דהר דיקא נמי דקתני
 דומיא דמיכאל שר הגדול ש"מ אמר רב
 הונא היתה בהמת חבירו רבוצה לפני
 עבודת כוכבים כיון ששחט בה סימן אחד
 אסרה סבר לה כי הא דאמר עולא אמר ר'
 יוחנן אע"פ שאמרו המשתחוו לבהמות
 חבירו לא אסרה עשה בה מעשה אסרה
 איתביה רב נחמן לרב הונא ה"ה השוחט
 חטאת בשבת בחוץ לעבודת כוכבים חייב
 שלש חטאות ואי אמרת כיון ששחט בה
 סימן אחד אסרה אשחוט חוק לא ליחייב
 מחתך

י"ב מלאכים מנהיגים את החמה ומיהו בקוטרם לא פירש כן דמוק
 האי קרא דוראית את השמש וגו' בתלמוד ומייתי ראייה מניה
 דאע"פ דבעלי חיים לא מתסרי משום עבודת כוכבים מכל מקום
 מיקרי אלוה ואסרי מקרובת דידהו וא"מ ו"מ"ש מקרובת הר מנפיש
 הר דפליגי זה תנאי בפרק כל הללים (ע"ז דף מה). דתנן ומה
 שעלין אסור דמאי לא תחמוד כסף וזהב עליהם רבי יוסי (ו)
 אומר על ההרים אלהים ולא ההרים אלהים ואמר בגמרא דפליגי
 בצפוי הר כהר וי"ל דהם מיידי כשעובדים לו את השלש ופ"ה
 שרי ליה לרבי יוסי הגלילי משום דאין עובדן אותו אלא אגב
 ובטל לגביה דלא יאה טפל חמוד מן העיקר ורובן נמי אי לאו
 קרא ו' הו' שרי מהאי טעמא אי נמי רבנן אסרי משום שעובדים
 אותו וקרא אסמכתא בעלמא (ו"א) דמשמע גריס פרק כל האסורין
 (תמורה דף כח): דלפני בעלי חיים מותרים להדיט ומוקין לא תחמוד
 כסף וזהב עליהם כדבר שאין בו רוח חיים אצל כדבר שיש בו רוח
 חיים הואיל והוא מותר לפיו נמי מותר ואפילו לגביה משמע הם
 דהו' שרי אי לאו דמאי בו מן הבקר ואפילו מיידי כשאין עובדן
 אותו מ"ש מתקורבנות בעלי חיים דאסור וי"ל דלפני שרי טפי דבטל
 אגביהו [א] דהו' כעובד עזמא דשרי לפי שהוא צ"ח ומיהו נראה
 דלפני צ"ח אסור אפילו להדיט מדפריך התם טעמא דרבינו קרא
 הא לא רבינו קרא לפי מותר והא דמאי (דברים יב) ואזכרתם
 את שם מן המקום ההוא כל העשוי לשם והשחט למה לי
 למידק (טעמא דרבינו קרא השחט נמי דרבינו קרא תקשה ליה
 היך מותר להדיט דקרא דמן הבקר לגביה כתיב אלא ודאי אף

להדיט אסור והיינו טעמא [א] כיון דאשמועינן דאסורם לגביה ומיקרי
 לפי אפילו לא יתשג נעבד אלא לגביה אע"פ דהר נמי חשבו נעבד לענין גביה דמוכח בפרק כל הללים (ע"ז דף מה): דהמשמחה
 להר אכני אסורין למזבח מ"מ כפיו מותר דלפנין מכלים דלא מתסרי כי היכי דלפנין מקרובת מכלים כדפרשית ואין להאריך כאן וימר:
רבוצה אפני עבודת כוכבים. פירש בקוטרם לא מיבעיא עומדת דכשהגביה והדיעה קנאה בהגבהה ונעשית שלו ואין נראה דין
 הגביהה נמי לא קנה לה לענין שחטש שלו אם אין אדם אסור דבר שאין של דהא גול ולא תמאש דלפני עובדים שניין אפין
 יכולין להקדיש זה לפי שאינו שלו חה לפי שאינו ברשותו כו' ולקמן (דף מה). נמי דאמר רב נחמן אין אדם אסור דבר שאינו שלו ואינו
 ליה מהמנסך ומאי פריך מהמנסך והא מנסך מבי אגביה קנייה דאמר בהניקין (גיטין דף נג): אלא ודאי זכרי לא חשבו שלו ואינו
 קני לו אלא להחייב באונסין אלא נראה דנקט רבוצה לרבותא דלף על גב דלא הידיעה ולא עשה בה מעשה גדול כל כך אסרה:
סלפני עבודת כוכבים. אין לפרש דוקא לפני עבודת כוכבים וכרי יהודה כן צבא דלמח לקמן (דף מה). אין מנסכין יין אלא לפני
 עבודת כוכבים שחר עבודת דנראה דדוקא לענין יוסף קאמר דבכל דוכתא דאיידי בשותא עליו לא נקט לפני עבודת
 כוכבים ועוד דלמאי פריך בסמוך אשחוט חוק לא ליחייב דמחתך בעפר הוא התם בשלל שחט לפני עבודת כוכבים ולא מתסרא ומ"מ
 חייב העובד מיד דהו' אע"פ שחט לפני עבודת כוכבים נמי מתסרא והא דנקט הכא לפני עבודת כוכבים אורחא
 דמלתא נקט א"י כיון דלפני עבודת כוכבים הוא מתסמא לשם עבודת כוכבים מתסר אע"פ שלא פירש ונכון שהוא ישראל מומר
 והשחט מלי למימר דנקט רבוצה דלא מבעיא הרביעה לפני עבודת כוכבים דודאי לשם עבודת כוכבים נתחוו אלא אפי' רבוצה כבר כיון
 דישלח מומר והוא לפני עבודת כוכבים מתסין לענין דדוקא לענין יוסף קאמר דבכל דוכתא דאיידי בשותא עליו לא נקט לפני עבודת
 דמיתסרא בהמת חבירו ע"י מעשה אכל דמיתסרא במעשה וזו"א אין יכול לדקדק דלמא עולא מעשה רבה קאמר דאמר בסמוך והא
 דקאמר בסמוך ועולא מעשה כל דהו קאמר היינו משום דלרוב הונא לא מלי לפרושי מעשה רבה וא"כ על כרחך מעשה כל דהו קאמר
 דאי סימן אחד נבי א"כ הו' ליה לפרושי: חייב ששחט. לא נחת למידי דלפני ליתני ארבעה ונכון שהוא יו"ה"כ אלא כהני
 אשמועינן חידוש דלענין שבת חייב אע"פ שלא חיקן אלא להוציא מידי אבר מן החי דאמר בפסחים בפרק אלו דברים (דף עג). ובחוק
 לעבודת כוכבים הו' חידוש כדמוכח בשמעתא א"מ ואמאי חייב משום שחוט חוק והא אינו מתקבל בפנים דמטא הניף ליתא אלא חידוש ואין
 קרבן יחיד קרב בשבת וי"ל דכיון דאם זרק הורא דאשכחן כ"פ דביה (דף כ): גבי כשי עזרת ששחטן שלא לשמן או שלא לזמן יש לו
 להחייב משום שחוט חוק דכ"ה השוחט והמעלה (נחמס דף קט). מדינן מקראי לחייב בחוק על כל הפסולין שאם עול לא ירדו ואף על גב
 דאזו ואת כנו בחוק פטור משום מחוסר זמן' שבת לא חשבו מחוסר זמן דאין זה אלא משום דאין עשה דקרבן יחיד דוחה לא מעשה דשבת:

א

